

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

577. SESJA PLENARNA EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO,
22.3.2023–23.3.2023

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

„Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego środki na rzecz zapewnienia wysokiego poziomu interoperacyjności sektora publicznego w całej Unii (akt w sprawie Interoperacyjnej Europy)”

(COM(2022) 720 final – 2022/0379 (COD))

„Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie wzmocnionej polityki interoperacyjności w sektorze publicznym »Łączenie usług publicznych, wspieranie polityk publicznych i większe korzyści dla społeczeństwa – W kierunku Interoperacyjnej Europy«”

(COM(2022) 710 final)

(2023/C 184/05)

Sprawozdawca: **Vasco DE MELLO**

Wniosek o konsultację	a) Parlament Europejski, 21.11.2022 b) Rada Unii Europejskiej, 25.11.2022
Podstawa prawna	a) Art. 172 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej b) Art. 304 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej
Sekcja odpowiedzialna	Sekcja Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji
Data przyjęcia przez sekcję	10.3.2023
Data przyjęcia na sesji plenarnej	22.3.2023
Sesja plenarna nr	577
Wynik głosowania	
(za/przeciw/wstrzymało się)	200/0/3

1. Wnioski i zalecenia

1.1. Podobnie jak Komisja, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) uważa, że interoperacyjność usług publicznych jest niezbędnym warunkiem utworzenia jednolitego rynku cyfrowego.

1.2. Osiągnięcie tego celu nie może jednak prowadzić do przyjęcia przez państwa członkowskie polityki, która wymagałaby pełnej cyfryzacji usług publicznych, ze szkodą dla usług świadczonych osobiście. Trzeba tu uwzględnić grupy obywateli znajdujące się w najtrudniejszej sytuacji. Dla wszystkich, a w szczególności dla tych grup ludności, powinny być dostępne szkolenia w zakresie umiejętności cyfrowych.

1.3. Rozwój i obsługa usług cyfrowych zamiast ograniczać liczbę personelu początkowo stworzą dodatkowe zapotrzebowanie na pracowników. Odpowiednie zasoby kadrowe są warunkiem wstępnym udanej transformacji cyfrowej.

1.4. EKES z zadowoleniem odnotowuje, że cyfryzacja usług publicznych znacznie się rozwinęła w czasie pandemii.

1.5. EKES popiera stworzenie modelu zarządzania tą polityką, składającego się z dwóch kluczowych organów, a mianowicie Rady ds. Interoperacyjnej Europy i społeczności Interoperacyjnej Europy.

1.6. EKES z zadowoleniem przyjmuje to, że w komunikacie przewidziano opracowanie eksperymentalnych rozwiązań umożliwiających tworzenie partnerstw między sektorem publicznym a innowacyjnymi przedsiębiorstwami technologicznymi i przedsiębiorstwami typu start-up w celu przygotowania innowacyjnych rozwiązań eksperymentalnych, które mogłyby być stosowane przez służby publiczne i którymi służby te mogłyby się dzielić.

1.7. EKES uważa, że ważne jest, by w przyszłych programach finansowania projektów dotyczących interoperacyjności usług publicznych przyznawanie funduszy było uzależnione od przyjęcia zasad i struktur zalecanych przez europejskie ramy interoperacyjności.

1.8. EKES wyraża zadowolenie, że proces ten wpisuje się w tzw. dwojaką transformację, ale ostrzega, że niektóre rozwiązania technologiczne w zakresie cyfryzacji mogą być wysoce energochłonne.

1.8.1. EKES sądzi, że ochrona danych – z należytą starannością – nie może stanowić przeszkody w tworzeniu nowych interoperacyjnych rozwiązań zarówno przez służby publiczne, jak i przez osoby prywatne.

1.8.2. Z drugiej strony EKES uważa, że dostęp do danych – zarówno dla obywateli, przedsiębiorstw, jak i innych usług publicznych – powinien podlegać różnym poziomom zezwoleń, aby zapewnić poufność danych i dopilnować, że przekazywane będą jedynie te dane, które są absolutnie niezbędne.

2. Wprowadzenie

2.1. Utworzenie rynku wewnętrznego, tj. przestrzeni swobodnego przepływu osób, towarów, usług i kapitału, wymaga zniesienia wszystkich istniejących barier krajowych.

2.2. Od momentu powstania UE, a zwłaszcza od chwili utworzenia jednolitego rynku Unia Europejska dąży do usunięcia wszelkiego rodzaju barier, które mogą stanowić przeszkodę w tworzeniu prawdziwego rynku wewnętrznego.

2.3. Faktyczne urzeczywistnienie rynku wewnętrznego wymaga, aby obywatele i przedsiębiorstwa mieli możliwość łatwego i szybkiego dostępu do usług publicznych w państwach członkowskich oraz kontaktu z nimi, zarówno na szczeblu lokalnym, regionalnym, jak i krajowym.

2.4. Z drugiej strony istnienie otwartej przestrzeni, takiej jak europejska, wymaga wymiany danych i współpracy między organami rządowymi na każdym szczeblu.

2.5. Od lat 90. ubiegłego wieku Komisja stara się podjąć kroki w celu zbudowania i utrzymania interoperacyjności ⁽¹⁾ lub – nawet lepiej – wzajemnej łączalności różnych usług publicznych państw członkowskich ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Interoperacyjność sektora publicznego definiuje się jako coś, co „umożliwia administracjom współpracę i zapewnienie funkcjonowania usług publicznych ponad granicami, sektorami i granicami organizacyjnymi” – komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie wzmocnionej polityki interoperacyjności w sektorze publicznym „Łączenie usług publicznych, wspieranie polityk publicznych i większe korzyści dla społeczeństwa – W kierunku Interoperacyjnej Europy”.

⁽²⁾ W następstwie decyzji nr 1719/1999/WE Parlamentu Europejskiego i Rady Komisja podjęła inicjatywę w sprawie interoperacyjności usług publicznych, która obejmowała szereg wytycznych, w tym identyfikację projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, dotyczących transeuropejskich sieci elektronicznej wymiany danych między administracjami.

2.6. Z czasem potrzeba ta zyskała na znaczeniu, gdyż rynek wewnętrzny znalazł się w nowej rzeczywistości – cyfrowej⁽³⁾.

2.7. Cyfryzacja jest prawdziwą rewolucją, zarówno w zwyczajach obywateli, jak i w sposobie funkcjonowania przedsiębiorstw i administracji publicznej.

2.8. W ostatnich latach wiele usług publicznych w państwach członkowskich, które były świadczone wyłącznie w formie fizycznej, zaczęto również świadczyć w formie cyfrowej, co przyniosło ogromne korzyści zarówno obywatelom, przedsiębiorstwom, jak i samym organom publicznym, gdyż umożliwiło poczynienie ogromnych oszczędności tak w zakresie godzin pracy, jak i kosztów finansowych.

2.9. Kryzys związany z COVID-19 przyspieszył tę tendencję, pokazując, że interoperacyjność między różnymi europejskimi służbami publicznymi może stać się użytecznym narzędziem wdrażania swobodnego przepływu osób, o czym świadczy na przykład stosowanie zaświadczenia COVID.

2.10. Unia Europejska uznaje, że cyfryzacja sektora publicznego – biorąc pod uwagę jego udział w PKB⁽⁴⁾ – może być kluczowym czynnikiem w europejskim procesie cyfryzacji nie tylko ze względu na duży wpływ tego sektora na inne sektory, ale również jego wiodącą pozycję w tym procesie w kontekście gospodarki europejskiej.

2.11. W związku z tym plany odbudowy i zwiększania odporności przewidują inwestycje publiczne na rzecz cyfryzacji administracji publicznej na łączną kwotę 47 mld EUR.

2.12. Unia Europejska, za pośrednictwem Komisji, oraz rządy państw członkowskich z czasem uznały potrzebę pogłębienia interoperacyjności i wzajemnej łączalności krajowych usług publicznych – zarówno między samymi usługami krajowymi, jak i pomiędzy nimi a usługami na poziomie Unii Europejskiej⁽⁵⁾, tak aby obywatele i przedsiębiorstwa w całej Unii mieli dostęp do tych usług bez względu na miejsce przebywania.

2.13. Chociaż interoperacyjność usług publicznych nie jest nowym przedmiotem zainteresowania⁽⁶⁾, omawiany komunikat ma na celu stworzenie bardziej formalnych, stabilnych i bezpiecznych ram współpracy, co doprowadzi do dalszego pogłębienia istniejącej wzajemnej łączalności systemów cyfrowych różnych krajowych służb publicznych, a także pomiędzy nimi a usługami Unii Europejskiej⁽⁷⁾. Przyspieszy to realizację celu, by 2030 r. 100 % usług publicznych w Unii Europejskiej było dostępnych online, jak zaproponowano w komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Cyfrowy kompas na 2030 r.: europejska droga w cyfrowej dekadzie” (COM(2021) 118).

2.14. W związku z tym w komunikacie określono następujące kluczowe filary wdrażania spójnego podejścia w tej dziedzinie:

— ustanowienie struktury zarządzania interoperacyjnością składającej się z dwóch organów (Rady ds. Interoperacyjnej Europy i społeczności Interoperacyjnej Europy), która ma umożliwić współpracę organów administracji publicznej zarówno na poziomie ogólnym (europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym), jak i w wymiarze sektorowym (sprawiedliwość, transport, sprawy wewnętrzne, zdrowie, ekologia itp.), a także współpracę z zainteresowanymi podmiotami prywatnymi – obejmującej jasno określone uprawnienia do uzgadniania wspólnych rozwiązań interoperacyjnych (np. ram, otwartych specyfikacji, standardów otwartych, aplikacji lub wytycznych),

⁽³⁾ Przy tworzeniu cyfrowego rynku wewnętrznego pilne stało się usunięcie barier dla jego istnienia oraz stworzenie mechanizmów zapobiegających powstawaniu nowych barier.

⁽⁴⁾ Według danych Eurostatu za 2022 r. sektor publiczny odpowiada za 53,1 % europejskiego PKB – *Government finance statistics – Statistics Explained* (europa.eu).

⁽⁵⁾ Zob. na przykład końcowe komunikaty ze spotkań międzyresortowych w Tallinie w 2017 r., Berlinie w 2020 r. i Strasburgu w 2022 r.

⁽⁶⁾ W 2010 r. Komisja przedstawiła komunikat „W kierunku interoperacyjności europejskich usług użyteczności publicznej” (COM(2010) 744 final), który był przedmiotem opinii EKES-u TEN/448-449. Jego realizacja przebiegała za pośrednictwem programu na rzecz rozwiązań interoperacyjnych dla europejskich administracji publicznych (ISA) (decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 922/2009/WE z dnia 16 września), który został zastąpiony w 2015 r. programem ISA2 (decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2240) oraz programem „Cyfrowa Europa” (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/694).

⁽⁷⁾ Komisja uznaje w omawianym wniosku, że dotychczasowe dobrowolne podejście jest niewystarczające do osiągnięcia proponowanych celów dotyczących interoperacyjności.

- wprowadzenie obowiązkowej oceny wpływu na interoperacyjność transgraniczną, który mógłby wynikać z wprowadzenia lub zmiany systemu informacyjnego usługi publicznej,
- współtworzenie ekosystemu rozwiązań interoperacyjnych na potrzeby sektora publicznego UE (wprowadzenie katalogów uznanych zasobów interoperacyjności, które mogą być wykorzystywane przez administracje oraz przy kształtowaniu polityki, takich jak narzędzia cyfrowe, specyfikacje lub rozwiązania), tak aby organy administracji publicznej na wszystkich szczeblach w UE i inne zainteresowane strony mogły wnieść wkład w tworzenie, ulepszanie i ponowne wykorzystywanie takich rozwiązań, co umożliwi wspólne wprowadzanie innowacji i tworzenie wartości publicznej,
- uzależnienie przyznania niektórych środków finansowych Unii na tworzenie lub wzmacnianie krajowych systemów informacyjnych od stosowania rozwiązań i zasad uprzednio określonych przez UE ⁽⁸⁾.

3. Uwagi ogólne

3.1. Podobnie jak Komisja, EKES uważa, że interoperacyjność usług publicznych jest niezbędnym warunkiem utworzenia jednolitego rynku cyfrowego oraz usunięcia pozostałych barier na rynku fizycznym ⁽⁹⁾.

3.2. Ustanowienie celu na 2030 r. dotyczącego dostępności 100 % usług publicznych w Unii Europejskiej przez internet wiąże się z koniecznością przyspieszenia oraz modernizacji sieci transeuropejskiej, która łączy te usługi i wykorzystuje wspólne elementy, między innymi na poziomie technicznym, semantycznym, prawnym i organizacyjnym.

3.3. Osiągnięcie tego celu nie może jednak prowadzić do polityki krajowej, która wymagałaby pełnej cyfryzacji usług publicznych ze szkodą dla usług świadczonych osobiście. Trzeba tu uwzględnić grupy obywateli znajdujące się w najtrudniejszej sytuacji, gdyż wszyscy muszą mieć dostęp do usług publicznych świadczonych osobiście. Dla wszystkich, a w szczególności dla tych grup ludności, powinny być dostępne szkolenia w zakresie umiejętności cyfrowych.

3.4. Rozwój i obsługa usług cyfrowych zamiast ograniczać liczbę personelu początkowo stworzą dodatkowe zapotrzebowanie na pracowników. Odpowiednie zasoby kadrowe są warunkiem wstępnym udanej transformacji cyfrowej.

3.5. Cyfryzacja powinna służyć poprawie usług publicznych.

3.6. Jak EKES zauważył w swojej poprzedniej opinii, cyfryzacja „nie powinna [...] polegać na zastępowaniu ludzi narzędziami informatycznymi, lecz przynieść oszczędność czasu, który można by poświęcić na zadania o większej wartości dodanej” ⁽¹⁰⁾.

3.7. Cyfryzacja i wykorzystywanie sztucznej inteligencji nie są argumentem uzasadniającym ogólną redukcję miejsc pracy. Eliminacja rutynowych zadań w związku z cyfryzacją powinna sprawić, że pracownicy będą mieli więcej czasu na wymagającą pracę i doradzanie ludziom.

3.8. Ponadto w 2030 r. z pewnością będzie istniała mniejszość obywateli wykluczonych cyfrowo, którzy będą mieli jedynie dostęp do usług publicznych świadczonych w formie fizycznej ⁽¹¹⁾. W trakcie cyfryzacji nie można utrudniać ani eliminować dróg dostępu analogowego do korzystania z usług publicznych.

3.9. W związku z tym EKES z zadowoleniem przyjmuje to, że celem omawianego komunikatu jest pogłębienie i poprawa poziomu interoperacyjności sektora publicznego poprzez ustanowienie ram prawnych określonych na szczeblu UE ⁽¹²⁾.

⁽⁸⁾ Zob. dokument wyjaśniający towarzyszący wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia oraz komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie wzmocnionej polityki interoperacyjności w sektorze publicznym „Łączenie usług publicznych, wspieranie polityk publicznych i większe korzyści dla społeczeństwa – W kierunku Interoperacyjnej Europy”.

⁽⁹⁾ Już w opinii TEN/635 „Europejskie ramy interoperacyjności – strategia wdrażania” EKES podkreślił znaczenie interoperacyjności dla ukończenia tworzenia jednolitego rynku cyfrowego (Dz.U. C 81 z 2.3.2018, s. 176).

⁽¹⁰⁾ Zob. opinia EKES-u w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Europejski plan działań na rzecz administracji elektronicznej na lata 2011–2015 – Technologie informacyjno-komunikacyjne w służbie inteligentnej, zrównoważonej i innowacyjnej administracji publicznej” oraz komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „W kierunku interoperacyjności europejskich usług użyteczności publicznej” (Dz.U. C 376 z 22.12.2011, s. 92).

⁽¹¹⁾ Jest to kwestia często poruszana w opiniach EKES-u (Dz.U. C 81 z 2.3.2018, s. 176).

⁽¹²⁾ EKES we wcześniejszych opiniach wyrażał poparcie dla wszystkich projektów Unii Europejskiej ukierunkowanych na osiągnięcie celów transformacji cyfrowej Unii Europejskiej (Dz.U. C 365 z 23.9.2022, s. 13).

3.10. EKES uznaje, że pogłębienie interoperacyjności przyniesie ogromne korzyści zarówno obywatelom, zwłaszcza pracownikom transgranicznym, jak i przedsiębiorstwom i administracji publicznej państw członkowskich.

3.11. Niemniej, jak przyznaje Komisja, aby korzyści te były rzeczywiście skuteczne, nie wystarczy ustanowić przepisów technicznych umożliwiających wzajemne połączenia usług. Potrzebne są odpowiednie krajowe inwestycje publiczne na wszystkich szczeblach.

3.12. Istnieje potrzeba koordynacji zarówno w wymiarze legislacyjnym, jak i na poziomie sieci usług sektorowych, aby z jednej strony zapobiec sytuacji, w której rezultaty uzyskane dzięki interoperacyjności zostaną zniweczone przez zbędną biurokrację, a z drugiej strony uniknąć wielokrotnego przekazywania tych samych danych przez obywateli lub przedsiębiorstwa różnym służbom publicznym, co prowadzi do powielania procedur i zbędnych kosztów.

3.13. Z drugiej strony na szczeblu krajowym nie powinny istnieć żadne bariery dla cyfrowych usług publicznych, które uniemożliwiłyby wykorzystanie transgraniczne, czy to w zakresie łączalności czy interoperacyjności, dla obywateli i przedsiębiorstw z innych państw członkowskich, czy też innych usług publicznych należących do innych państw członkowskich ⁽¹³⁾.

3.14. EKES z zadowoleniem odnotowuje, że cyfryzacja usług publicznych znacznie się rozwinęła w czasie pandemii i ograniczeń w przemieszczaniu się.

3.15. Pozytywnie ocenia więc to, że w omawianym komunikacie dąży się do zapewnienia spójności między wszystkimi politykami w zakresie interoperacyjności, zarówno na poziomie polityk krajowych, jak i europejskich polityk sektorowych, co zostanie osiągnięte poprzez zachęcanie do stosowania wspólnych modeli oraz dzielenie się specyfikacjami technicznymi i innymi wspólnymi rozwiązaniami.

3.16. Z tych samych powodów EKES popiera zasadę ponownego wykorzystywania i przekazywania elementów i danych przez różne służby publiczne tak na szczeblu europejskim, jak i krajowym.

3.17. EKES jest zaniepokojony stosowaniem języków w odniesieniu do interoperacyjności usług publicznych. Język nie powinien stanowić przeszkody biurokratycznej i konieczne jest zapewnienie, aby wymiana danych i informacji odbywała się w języku zrozumiałym dla wszystkich.

3.18. EKES popiera stworzenie i instytucjonalizację modelu zarządzania tą polityką składającego się z dwóch kluczowych organów: Rady ds. Interoperacyjnej Europy, której przewodniczy Komisja i w której skład wchodzi przedstawicielki i przedstawiciele wszystkich państw członkowskich, przedstawiciel(-ka) Komitetu Regionów i przedstawiciel(-ka) Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, a także społeczności Interoperacyjnej Europy złożonej z grup społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego ⁽¹⁴⁾ ⁽¹⁵⁾.

3.19. EKES uważa, że ważne jest zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego, a zwłaszcza partnerów społecznych, w kształtowanie polityki w zakresie interoperacyjności, nie tylko dlatego, że obywatele i przedsiębiorstwa są ostatecznymi adresatami tej polityki, ale również dlatego, że społeczeństwo obywatelskie może wnieść wkład w tę politykę za pomocą nowych rozwiązań technologicznych, które nie byłyby możliwe do osiągnięcia za pośrednictwem sektora publicznego.

3.20. EKES sądzi, że zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego powinno odbywać się w różnych wymiarach, a Komisja powinna zachęcać państwa członkowskie do promowania tego zaangażowania na różnych szczeblach – krajowym, regionalnym i lokalnym.

3.21. EKES z zadowoleniem przyjmuje utworzenie przez Komisję pojedynczego punktu dostępu w celu skoncetrowania i scentralizowania całej wiedzy i rozwiązań związanych z interoperacyjnością, które mogą zostać dostarczone zarówno przez podmioty publiczne, jak i prywatne.

⁽¹³⁾ Jednym z obszarów, które mogłyby stać się przeszkodą dla transgranicznej interoperacyjności usług publicznych, są dane osobowe.

⁽¹⁴⁾ Zadaniem Rady ds. Interoperacyjnej Europy jest opracowywanie środków, wspieranie, doradzanie i monitorowanie europejskiej polityki w zakresie interoperacyjności, natomiast społeczność Interoperacyjnej Europy połączy grupy społeczeństwa obywatelskiego, które będą pomagać Radzie w znajdowaniu i określaniu nowych rozwiązań.

⁽¹⁵⁾ Wariant przyjęty przez Komisję jest zgodny z zaleceniami EKES-u zawartymi we wcześniejszych opiniach (Dz.U. C 81 z 2.3.2018, s. 176).

- 3.22. Podobnie jak Komisja, EKES uważa, że usługi publiczne UE powinny zmniejszyć swoją zależność od infrastruktury cyfrowej zapewnianej przez państwa trzecie, gdyż zależność taka zagraża europejskiej suwerenności cyfrowej.
- 3.23. W związku z tym podkreśla, że zdaniem Komisji należy stosować systemy otwarte, najlepiej w oparciu o otwarte oprogramowanie, co umożliwia dzielenie się rozwiązaniami między programistami.
- 3.24. W tym kontekście EKES z zadowoleniem przyjmuje to, że w komunikacie przewidziano opracowanie eksperymentalnych rozwiązań (oraz zachęca się do ich opracowywania) umożliwiających tworzenie partnerstw między sektorem publicznym a innowacyjnymi przedsiębiorstwami technologicznymi i przedsiębiorstwami typu start-up w celu przygotowania innowacyjnych rozwiązań eksperymentalnych, które po udanym zakończeniu fazy pilotażowej mogłyby być stosowane przez służby publiczne i którymi służby te mogłyby się dzielić.
- 3.25. EKES uważa, że ważne jest, by w przyszłych programach finansowania projektów dotyczących interoperacyjności usług publicznych przyznawanie funduszy było uzależnione od przyjęcia zasad i struktur zalecanych przez europejskie ramy interoperacyjności.
- 3.26. Będzie to dobry sposób przekonania służb publicznych na zasadzie dobrowolności do przyjęcia wspólnych norm w zakresie interoperacyjności.
- 3.27. EKES wyraża zdziwienie, że w przeciwieństwie do poprzednich komunikatów⁽¹⁶⁾ w obecnym komunikacie nie wspomina się o korzyściach, jakie interoperacyjność europejskich systemów publicznych może przynieść w walce z oszustwami, prowadząc do wzrostu wydajności i dochodów w państwach członkowskich.
- 3.28. W związku z tym EKES podkreśla, że interoperacyjności systemów powinno towarzyszyć wykorzystanie sztucznej inteligencji, która mogłaby pomóc służbom publicznym w analizie danych, a z drugiej strony umożliwić tworzenie ostrzeżeń i komunikatów wysyłanych do różnych służb publicznych w państwach członkowskich.
- 3.29. Na koniec dwie uwagi na temat transformacji ekologicznej i ochrony danych:
- 3.29.1. Jednym z celów komunikatu jest włączenie strategii interoperacyjności systemów publicznych nie tylko do strategii transformacji cyfrowej, ale również do strategii na rzecz transformacji ekologicznej.
- 3.29.2. EKES zwraca uwagę, że niektóre bardzo efektywne rozwiązania informatyczne mogą być wysoce energochłonne.
- 3.29.3. Tak jest w przypadku technologii blockchain, która – choć bardzo skuteczna pod względem bezpieczeństwa, np. danych wrażliwych – wymaga dużych zasobów energetycznych.
- 3.29.4. EKES z zadowoleniem przyjmuje sposób, w jaki wprowadzono przepisy dotyczące piaskownic regulacyjnych w tym zakresie.
- 3.29.5. EKES sądzi, że ochrona danych – z należytą starannością – nie może stanowić przeszkody w tworzeniu nowych interoperacyjnych rozwiązań zarówno przez służby publiczne, jak i przez osoby prywatne.
- 3.29.6. Z drugiej strony EKES uważa, że dostęp do danych – zarówno dla obywateli, przedsiębiorstw, jak i innych usług publicznych – powinien podlegać różnym poziomom zezwoleń, aby zapewnić poufność danych i dopilnować, że przekazywane będą jedynie te dane, które są absolutnie niezbędne.
- 3.29.7. W ten sposób można uniknąć pytań, takich jak te, które pojawiły się niedawno, dotyczących dostępności danych zawartych w centralnym rejestrze beneficjentów rzeczywistych, które były już przedmiotem orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Bruksela, dnia 22 marca 2023 r.

Christa SCHWENG
Przewodnicząca
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

⁽¹⁶⁾ Zob. załącznik do komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów „Europejskie ramy interoperacyjności – strategia wdrażania”.